



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1380/2022
20.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Дубравке Дајмановић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Зорана Савелића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 5К бр. 458/2021 од 24.03.2022. године и Апелационог суда у Нишу 1Кж1. 485/2022 од 29.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 20.12.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Савелића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 5К бр. 458/2021 од 24.03.2022. године и Апелационог суда у Нишу 1Кж1. 485/2022 од 29.09.2022. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 5К бр. 458/2021 од 24.03.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године, коју ће издржати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. У изречену казну затвора окривљеном се урачунава време проведено у притвору од 15.03.2021. године до 26.05.2021. године и обавезан је да сноси трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 1Кж1. 485/2022 од 29.09.2022. године усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Нишу и пресуда Основног суда у Нишу 5К бр. 458/2021 од 24.03.2022. године преиначена је у погледу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Нишу окривљеном АА за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика утврдио казну затвора у трајању од 2 године и за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика казну затвора у трајању од 5 месеци, па је окривљеног АА, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 3 месеца, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Савелић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Савелића, је у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП неоснован, док је у престалом делу захтев за заштиту законитости недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног је у поднетом захтеву за заштиту законитости навео да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконите доказе означио исказе привилегованих сведока (супруге ББ и сина оштећеног ВВ и сведока ћерке ГГ) као и исказе сведока ДД и сведока ЂЂ.

Наиме, бранилац указује да је повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП учињена на тај начин што је суд првостепену пресуду засновао на записницима о ранијем испитивању лица, супруге и деце окривљеног, који су се користили својим правом из члана 94. ЗКП и изјавили да неће сведочити.

Из списка предмета, и то образложења првостепене пресуде (страна 4.) утврђује се да је суд приликом извођења доказа прочитао исказе сведока ДД и ЂЂ, као и писану документацију која се налази у списима предмета, при чему је констатовао да су оштећена ББ, мал. оштећени ВВ и сведок ГГ користили своје право из одредбе члана 94. ЗКП да не сведоче, с обзиром да се ради о супрузи и деци окривљеног, односно о

привилегованим сведоцима. Стоји чињеница да је другостепени суд у образложењу своје пресуде, на страни 4., навео да је првостепени суд „на основу исказа оштећених“ утврдио чињенично стање и извео закључак о постојању кривице окривљеног, међутим оваква констатација другостепеног суда не одговара стању у списима предмета, јер из образложења првостепене пресуде произилази изричита констатација да су сведоци користили своје право и нису сведочили, те самим тим наведена пресуда и није заснована на исказима привилегованих сведока, како се то неосновано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Поред тога, по наводима браниоца, нижестепеним пресудама учињена је повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и на тај начин што се пресуда заснива на исказима сведока полицијског службеника ДД и сведока ЋЋ, упркос немогућности заснивања пресуде на исказима сведока која своја сазнања црпе из исказа привилегованих сведока.

Врховни касациони суд налази да су ови наводи неосновани с обзиром да из списка предмета произилази да иако сведок ДД као инспектор није непосредно поступала на лицу места, већ у полицијској управи, иста је посведочила да је видела лица која су била доведена од стране патрола, да је обавила разговор са оштећеном ББ и ГГ, док је разговор са малолетним оштећеним ВВ обавио њен колега из Центра за социјални рад и изнела је своја опажања „да је оштећена ББ била преплашена, да је плакала много, да у почетку није могла ни да говори, не због тога што није била сарадљива да даје било какву изјаву, већ из разлога што је била уплашена и што је све време говорила да јој нико не може помоћи...“ и навела радње које је предузела. Такође, из списка произилази да је инспектор ЋЋ по пријави изашао на лице места при чему је затекао уплакану и узнемирену оштећену ББ, да је о подацима које му је рекла сачинио службену белешку, те је у свом исказу изнео сопствено опажање и радње које је предузео, па су супротни наводи браниоца изнети у захтеву оцењени као неосновани, јер су сведоци свој исказ дали не на основу исказа привилегованих сведока, већ о сопственим опажањима и радњама које су предузели.

Даље у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац је нумерички означио да је побијаним пресудама учињена и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које повреде закона је подношење овог ванредног правног лека дозвољено. Међутим, у образложењу поднетог захтева бранилац не указује у чему се наведена повреда огледа, па је сходно томе Врховни касациони суд оценио да захтев за заштиту законитости у овом делу нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**